

J. J. Nickelli: REPARACE A RESTITUCE V ČESKU

- CZ24 News | 30. května 2022

ČESKO: Již mnohokrát byly zveřejněny dokumenty Pařížské reparační dohody. Méněkrát bylo zveřejněno znění dekretů presidenta republiky a Národního shromáždění, ale bylo na ně mnohokrát poukázáno, a to nejen v restitucích, ale i v otázce odsunu a tzv. majetkových nároků československých Němců alias Sudetoněmců, jež právními nároky z podstaty nejsou.

Česká republika jako státoprávní nástupník ČSR, ČSSR, ČSFR, je signatářem Pařížské reparační dohody, jejíž znění je zveřejněno v platné Sbírce zákonů naší republiky.

Nepravdy o tom, že prý se republika “vzdala nároků na reparace podle Česko-německé deklarace”, jsou pouhé profesní lži.

Právníci nás poučují o zásadním rozdílu mezi deklaratorním a konstitutivním aktem. Podle toho deklarace jsou akty politickými, nezakládajícími nároky právní. Jsou to tedy nároky nevykonatelné výkonnou mocí státu. Zatímco konstitutivní akty jsou akty naplňované zákony, smlouvami a mezistátními dohodami a následně výkony státní moci.

Podle téhož tedy **Česká republika, stejně jako například Polsko nebo Řecko, má nepominutelné a nepromlčitelné nároky na válečné reparace, které poražené Německo doposud nesplnilo.**

S tím souvisí i otázka takzvaných protektorátních restitucí těch žadatelů, kteří byli podle dekretálního práva státu zbaveni majetků, o které se dnes hlásí, včetně žadatelů církevních.

Totíž v Pařížské reparační dohodě je jednoznačně kodifikováno ustanovení, že žádný německý majetek se nesmí vrátit zpět do německých rukou. Tudíž ani majetek těch, kdož se za okupace a ohrožení republiky přihlásili k říšskému velkoněmectví. Již toho titulu by de facto žádné tzv. protektorátní restituce teoreticky neměly probíhat.

Kde je tedy zakopán příslovečný pes?

Je to – řečeno slovníkem Nejvyššího soudu – vyvolávání dojmu takzvanými restituenty – neplatnosti jejich zbavení čs. státního občanství podle dekretů. Probíhala a probíhá řada tzv. restitučních soudů právě o neplatnost dekretálního postihu těchto tzv. restituentů. Proč? Protože jedině navrácení čs. občanství podle platného dekretálního práva umožňuje zpětné nabývání majetků.

Restituenti se snaží jakýmikoli způsoby zpochybnit odebrání čs. občanství, přičemž nejčastější taktikou je obvinění německé okupační moci z tzv. nátlaku na tyto předky restituentů, kteří se měli přihlásit k říšskoněmeckému rasovému občanství pod nátlakem okupantů.

V řadě případů je toto obvinění III. říše z nátlaku na předky restituentů nejen nepodložené, ale i pouze fabulované.

Řadě restituentů se nezdařilo takový nátlak dokumentačně prokázat.

Zde totiž musí historikové navíc připomenout historické reálie výkonné moci III. říše. III. říše

stanovila pro přihlášení k říšskému rasovému občanství nutnou podmínku.

Touto podmínkou byla naprostá dobrovolnost žadatelů. Podle pokynu psaného v této přihlášce byla tato dobrovolnost úředně vyžadována. Každý žadatel měl úřední lhůtu na rozmyšlení dva týdny. A podle říšského zákona o úkladech proti straně a státu se jakýkoli iniciátor nátlaku na žadatele o říšské občanství dopustil trestného činu, za který následovalo tzv. Sonderbehandlung ("Zvláštní zacházení") čili nejprísnejší potrestání sankcemi, vězením i koncentračním táborem.

V žádné restituční kauze, pokud je autoru této stati známo, se nezdařilo prokázat jakýkoli přímý osobní nátlak na žadatele.

Konstrukce nátlaku v jednotlivých kauzách jsou podkládány často pouze listinami adresovanými například protektorátnímu presidentu Háchovi, jenž neměl konečnou výkonnou moc – tu měl reichsprotektor. V kauzách často vystupuje protiklad stížností na nátlak na straně jedné, a aktivizace žadatelů v německých nacistických organizacích na straně druhé. A právě tento rozpor byl příčinou, proč vyšetřovatelé těchto osob po osvobození republiky odebírali těmto osobám československé občanství.

Již samotné přihlášení se k rasovému říšskému občanství zakládalo např. podle Nálezu Ústavního soudu Colloredo-Mansfeld z r.2004 důvod k odebírání občanství, protože toto přihlášení k říšskému privilegiu, který toto představovalo – a žadatel si je musel zasloužit! – znamenalo zradu ČSR v době totálního ohrožení státu a politiky germanizace.

I tehdy, došlo-li ke skutečnému nátlaku na žadatele – o čemž se dodnes spekuluje v několika případech – žadatel nesměl svou kolaboraci navyšovat dalšími skutky – například dary na wehrmacht, členstvím v německých nacistických organizacích, přijímáním nacistických vyznamenání, jako byl například Mutterkreuz, který zajišťoval privilegia nositelky v přidělech životních potřeb a finančních úvěrech říšských bank v době, kdy neprivilegovaní Češi trpěli příšerným strádáním a vražděním v koncentracích a dalších velkoněmeckých mučírňách.

Z těchto důvodů jak Pařížská reparační dohoda, tak dekrety presidenta a Národního shromáždění, jsou ve vzájemném souladu, a konfiskace majetku přihlášených Němců, Maďarů, zrádců, kolaborantů, gardistů a osob se Svatováclavskou orlicí - což byl okruh osob vyšetřovaných dekrety - byla jednou provždy právoplatná a nelze ji rušit žádnými dodatečnými akty.

Nyní již je snad jasno, proč landsmané a němečtí i rakouští zainteresovaní politikové tak útočí politicky na dekrety presidenta republiky a Národního shromáždění. Proč vyvolávají dojem jakési "dekretální skvrny na evropském právu", což sám Evropský soud v Luxemburgu jednoznačně odmítl. Proč se landsmané a vysocí němečtí politici, jako byla kancléřka Merkelová, označují dekrety za jakési "faux pas na nebohých" československých Němcích alias Sudetoněmcích. Proč neustále vymýšlejí pověsti o "masakrech při odsunu" a proč monotónně opakují lživou mantru o tzv. pohořelickém Totentanzu", který ve skutečnosti nikdy nebyl "tancem mrtvých".

Důvodem, proč se toto vše již třicet let odehrává proti zákonným poválečným aktům, proti Postupimskému protokolu, proti Pařížské reparační dohodě, proti dekretům republiky, je krom jiného též doslova alibistická, někdy až – nekorektně řečeno – kolaborantská pozice našich vlád k reparacím, k restitucím k samotnému odsunu, započatá protinárodní omluvou presidenta Havla tzv. Sudetoněmcům, a dále osočením presidenta Beneše knížetem, jakoby Beneš měl v moderní době stát před Haagským soudem.

To jsou akty vysokých činitelů státu, které v dějinách republiky nemají obdoby nejen od

roku 1945, ale od roku 1918.

Poráženecký postoj k reparacím pak naše vlády zaujímají celých třicet let, přičemž používají jako mantru odmítání poukaz právě na tzv. Česko-německou deklaraci, jejíž formulace jsou, mírně řečeno, kontroverzní a zakládají různé mylné konotace, a navíc jako politický akt nemají žádnou právní účinnost.

Z těchto důvodů se Česká republika nesmí vzdávat v žádném případě reparací, které Německo nikdy neplnilo, stejně jako Polsko nebo Řecko. A již dávno měla novelizovat restituční zákon zpět ke hranici roku 1948. Dosavadní novela, prosazená přívrženci restitucí, jen poškodila republiku a navíc založila v tisících poškozených oprávněné pocity nenapravitelných křivd páchaných státem. Pokud nová vláda setrvá v těchto lokajských trendech, které přivodily republice a občanstvu nesmírné škody, přičiní se pomalu, ale jistě o svou vlastní porážku.

AUTOR: Jiří Jaroš Nickelli